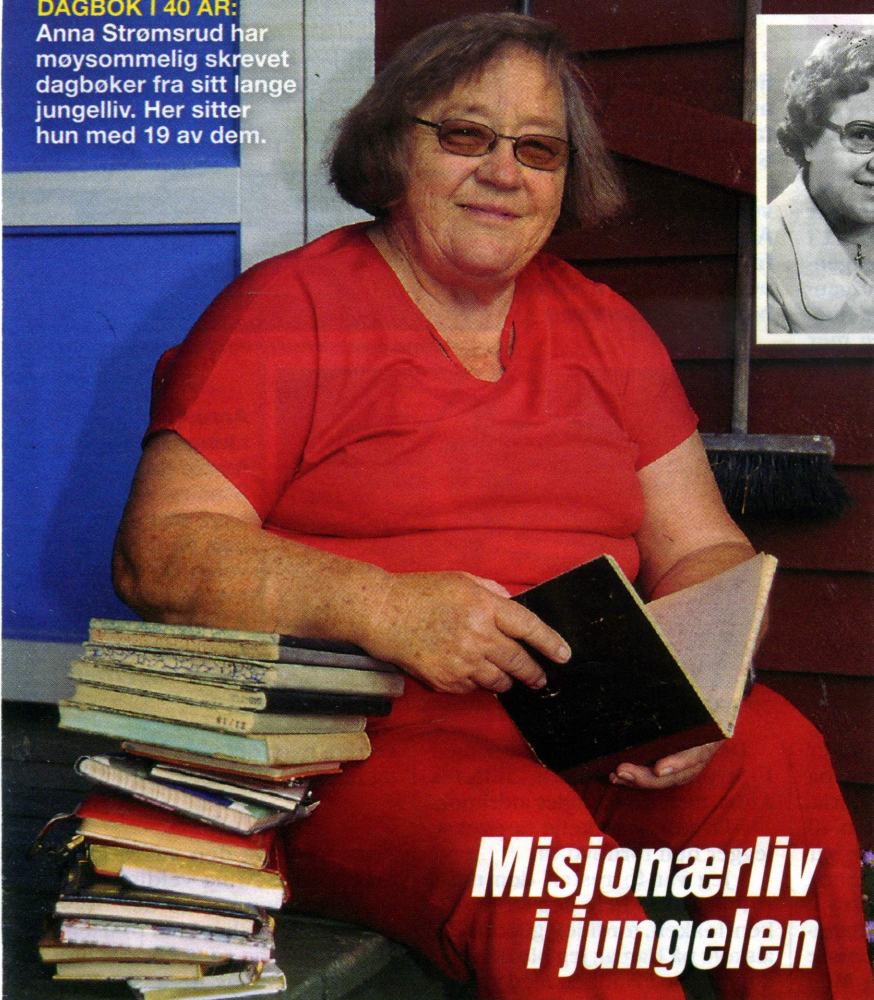

DAGBOK I 40 ÅR:

Anna Strømsrud har møysommelig skrevet dagbøker fra sitt lange jungelliv. Her sitter hun med 19 av dem.

Misjonærliv i jungelen

◀ MIDTVEIS I MISJONÆRLIVET:

Anna er her 45 år gammel, og på besøk i Norge etter 14 år i jungelen i Sør-Amerika. Hun hadde ennå mye ugjort i Paraguay, og dro tilbake til sine venner indianerne.

(Foto: Privat)

flyet lette og dra tilbake til Buenos Aires.

-Jeg var ennå ikke ved reisens mål, så langt der ifra. Jeg skulle enda 32 mil lenger inn i jungelen, men på grunn av umulige føreforhold ble jeg ikke hentet før etter en måned, forteller hun.

Da kom omsider en eldgammel jeep humpende og hentet en ganske rastløs og fortvilet misjonær.

Strabasjøs jungelferd

Anna forteller at det ble en bedrøvelig reise innover i det ukjente.

-Vi brukte 14 dager på de 32 milene. Stadig måtte vi gjøre stopp i små landsbyer på grunn av mye regn og umulige kjøreforhold. Veiene ble rett og slett forvandlet til flytende elveleier, og det var ikke mulig å fortsette. Da måtte vi ta inn på såkalte hoteller, som ga meg mine første alvorlige kultursjokk. Der delte vi rom med høner og andre husdyr i flere dager av gangen før vi endelig kunne fortsette til neste landsby, en reise på kanskje 10 mil gjennom bare jungel, sier hun.

holdt oss heldigvis flytende. Det var heller ikke så lett å være den eneste kvinnen blant bare menn, især ikke når flere av dem ble forelsket og fridde. Jeg ble litt redd og engstelig, men Gud ga meg den ekstra kraften jeg trengte for å holde ut.

Så kom den dagen da Anna kunne gå i land i Sør-Amerika og ta et firemotors båtfly fra Argentina til Paraguay, hvor det på denne tiden ikke fantes skikkelige flyplasser. Året var 1961, og Anna følte seg veldig alene der hun sto og så båt-

de underveis i prosessen foreslått at hun i stedet skulle virke i Argentina, noe som ville være betraktelig enklere for henne. Men nei, Anna var egen og sto på sitt. Hun hadde fått klar og tydelig beskjed om Paraguay, så Paraguay skulle det bli, koste hva det koste ville.

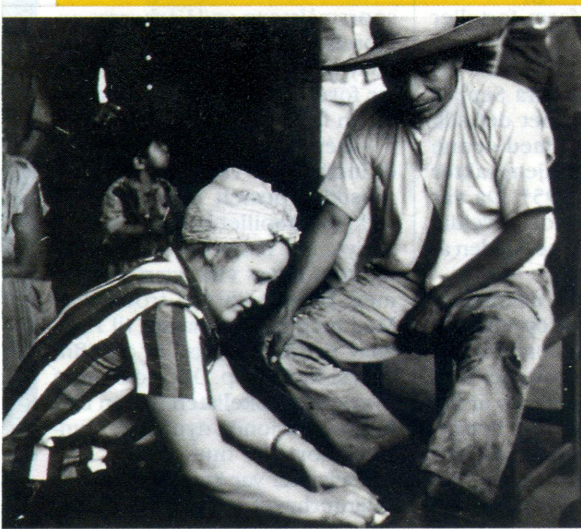
Anna tenker med blandede følelser tilbake på ferden over havet: - En uke før vi nådde land, kolliderte båten vår med en tankbåt. «Estrella» fikk et stort hull i baugen, det var nifst, men vi

◀ **VENNER: I 40 år har Anna Strømsrud stelt med syke indianere, og har i dag massevis av venner blant dem.**

(Foto: Privat)

▼ **BLANT INDIANERNE: Anna (lengst til høyre) blant sine unge indianervenner. Alle har fått nye klær, i stedet for fillene de ankom misjonsstasjonen med.**

(Foto: Privat)

Anna var så redd mange ganger at hun tvilte på om kallet ville holde.

- Men det holdt, sier hun, - helt til vi bare hadde halvannen kilometer igjen, og vi kunne se misjonsstasjonen i det fjerne. Da hadde det regnet så mye at dalen mellom oss og stasjonen var fullstendig oversvømmet. Så nær etter så lang tid, og ute av stand til å komme videre. Da satte jeg meg rett ned og ropte høyt: «Nei, nå vil je itte mer!»

Anna satt der lenge og syntes synd på seg selv, inntil sjåføren bestemte seg for å ta seg over til misjonsstasjonen til fots.

- Med vann til langt opp på brystkassen kom han seg over, og vendte tilbake med fire indianere. De tok koffertene på hodet, og så var det min tur til å bevege meg ut i vannmassene. Jeg var livende redd for slanger og andre kryp, men også jeg kom meg over, godt hjulpet av engler fra oven, forteller hun.

Alene med tro og tvil

Endelig var Anna fremme.

- Nå var det ingen vei tilbake, nå måtte jeg bare gå inn for å like meg. Og selv om jeg var ganske fortvilet, så begynte jeg faktisk å trives. Jeg var nå endelig der Gud ville at jeg skulle være, det var god nok grunn for meg. Dessuten var det en kvinnelig, norsk misjonær ved stasjonen, Bergljot Nordmoen, hun var usigelig god å ha ved min side den første tiden. Hun ble værende i fire måneder, så måtte hun forlate misjonsstasjonen på grunn av sykdom. Dermed var jeg helt alene med tanker, tro og tvil. Jeg druknet meg i arbeid i denne tiden, og holdt selvmiddelidneten på avstand med det, forteller hun.

De første åtte månedene jobbet Anna på misjonsstasjonen uten en eneste gang å være ute av skogen.

- Det gikk en dårlig vei forbi, ikke så langt unna der stasjonen lå. Jeg husker så godt at da jeg endelig tok meg litt fri og gikk ned til denne veien, gråt jeg ved synet av den første bilen. Jeg må jo ha vært litt nedfor den gangen, konstaterer Anna nøkternt.

Men hun husker også veldig godt hva som hjalp når hjemlengselen blusset opp i henne:

- Det var gjerne om høsten, når jeg visste at det var vår hjemme i Norge. Da tok jeg frem fiolinen og gikk opp på en bakkedopp og spilte «Og eg veit meg et land». Da var det som om sjelen min reiste tilbake til Norge, og jeg fikk oppleve litt av våreventyret der... ♦

arild.mikkelsen@bm-media.no

• Del 2 av reportasjen kommer i neste nummer av Hjemmet.